

Kovács András Ferenc

HA MAJD, HA MÉG...

A vershez nem ihlet, hanem egyetlen és teljes élet, egyetlen és sokféle nyitott világ kell, hogy más életek és más, lehetséges világok sarjadhassanak belőle, hogy sejtelmes visszarágyogással megteremtődjenek, hogy mozogni tudjanak a nyelvben, a szavak megsejtett terében.

A vershez tehát nem túlcorduló érzemények, hanem csupán megtalált, eltalált, megérett és ráérett szavak kellene, hogy megnevezni, mondhatni: kifejezni lehessen mindazt, ami körülvesz, ami kint is, és bent is van, ami mindenütt van, és mégis sehhol, mert állandóan változik, mert voltaképpen megnevezhetetlen, mondhatatlan és kifejezhetetlen a maga teljességében, avagy a maga esendő, gyönyörű töredékességében és veszendőségében is – mint a világ és mi magunk is, akik pillanatonként vagyunk, és másképp vagyunk, mert folytonosan elmozdulunk a nyelvben, a szavak játékaiban és a megragadni vélt világokban.

A vershez nem pusztán akarnokság, nem elvakult akarat, hanem szeretet és türelem kell, öröm és bánat is kell, önfeladás és felülemelkedés, beolvadás és kiválás, közömbösség és önkétely is kell, tiszta tudatlanság és még több elhallgatott tudás, és annál is több képtelen kép, képzelet, hogy megláthassuk, megtapinthatassuk vagy meghallhassuk időnként a vers, a világ és a nyelv formáinak rejtettebb, rejtelmes zenéjét, a fény és az árnyék örök, szétfeszülő futamait.

A vershez nem vers kell – nem mindig az a vers, amit „verseknek” próbálunk nevezni, mert a vers mindig nagyobb nálunk, mint a magasba szakadt szabadság.

A vershez azért a vers is kell – mert ő a világunk és önnön magunk matériájának formálása, fölmutatása képek és szavak által, hogy színről színre láthassuk mindazt, ami tűnékeny, mulandó, s valamiképpen mégis öröknek hat, időről időre, más és más idők megannyi más, új olvasatában, mindenkinek külön-külön, ha majd, ha még egyáltalán olvasnak olykor verseket...